

Ce înseamnă crăciunul pentru tine?

«În timpul acela a ieșit o poruncă de la Cezar August: să se facă recensământ în toată lumea. Recensământul acesta s-a făcut întâia oară pe când Quirinius era guvernator în Siria. Toți se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui. Iosif s-a suit și el în Galileea, din cetatea Nazaret, în Iudeea, în cetatea lui David, numită Betleem, pentru că era din casa și familia lui David, să se înscrie împreună cu Maria, care era logodită cu el și care era însărcinată. Pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele când ea trebuia să nască. Și ea a născut pe Fiul ei Cel întâi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei. În ținutul acela erau niște păstori care stăteau afară în câmp și vegheau noaptea împrejurul turmei lor. Și iată, un înger al Domnului a stat deodată lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți, căci iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul: căci astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Și acesta este semnul pentru voi; veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.” Și deodată, împreună cu îngerul, s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!” După ce îngerii au plecat de la ei în cer, păstorii au zis unii către alții: „Hai să mergem până la Betleem și să vedem lucrul acesta care s-a întâmplat, pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut.” S-au dus în grabă și au găsit pe Maria și pe Iosif și pe Prunc culcat în iesle. După ce l-au văzut, au istorisit ce li se spusese despre acest Copil. Toți cei ce i-au auzit s-au mirat de cele care le spuneau păstorii. Maria păstra toate cuvintele acelea și se gândea la ele în inima ei. Și păstorii s-au întors, slăvind și laudând pe Dumnezeu pentru toate cele ce auziseră și văzuseră și care erau întocmai cum li se spusese.» (Luca 2,1-20)

Ce înseamnă crăciunul pentru tine?

Crăciunul are o deosebită importanță pentru cei mai mulți creștini și chiar și pentru cei mai mulți agnostici. Nu numai pentru că sunt ultimele zile din an care se leagă cu un timp deosebit de părtășie familiară intimă sau cel puțin cu gândul – nu, prin prezentările omniprezente ale ieslei și prin cântările de crăciun se menține treaz gândul la nașterea Domnului Isus. Cu toate acestea trebuie să se pună întrebarea serioasă, câți oameni la gândul crăciunului sunt cu adevărat impresionați de ceea ce a avut loc atunci în Betleem. Această întrebare trebuie să și-o pună și aceia care cu regret din cauza gândului comercial clar din timpul crăciunului și a originii lui păgâne ignorează această sărbătoare (probabil cu excepția cadourilor). Și aceia care spun: noi sărbătorim împreună în fiecare duminică crăciunul, Paștele și Rusaliile, ar trebui să se întrebe, dacă în anul care a trecut au avut cel puțin o singură zi în care entuziasmul cu privire la întruparea Mântuitorului nostru preamărit a fost așa de mare, că prin aceasta ei au adorat pe Dumnezeu. Despre celelalte 51 de duminici nu vreau să vorbesc acum absolut nimic.

Când ai fost tu ultima dată cu adevărat mișcat, că marele Dumnezeu a devenit Om, S-a coborât așa de jos, că a devenit un Copilaș în iesle, că El, care o dată va face sul cerurile și pământul ca pe un veșmânt (Evrei 1,12), a fost înfășat ca un bebeluș în scutece? Apostolul Ioan vorbește în prima sa epistolă despre aceasta și o începe cu aceste cuvinte minunate: «Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu

măinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, care era cu Tatăl și care ne-a fost arătată.» Din lumea veșniciei dinaintea timpului a venit o Persoană pe pământul acesta, care în Persoana Însăși se arată ce caracterizează sfera părtășiei dintre Tatăl și Fiul în veșnicie, viața veșnică. Aceasta este ceea ce noi oamenii am putut auzi, vedea, privi și chiar pipăi. Ce har al lui Dumnezeu, că El S-a arătat în felul acesta creaturilor Sale! Aceasta este ceea ce a avut loc atunci în Betleem.

Momentul nașterii lui Isus

Ce moment a fost acesta, atunci când a avut loc această naștere? Aici nu ne interesează acum, dacă această naștere a avut loc în octombrie sau în decembrie. Nu vrem să analizăm aceasta acum (pentru aceasta vezi articolul „Nașterea Domnului în octombrie”). Acum ne interesează mai mult, ce moment era acela, când potrivit cu Galateni 4,4 «a venit împlinirea vremii» și Dumnezeu a trimis pe Fiul Său «născut din femeie».

Deja primul verset al capitolul nostru din evanghelia după Luca 2 ne arată cine avea autoritatea în timpul acela în Palestina. Nu era un împărat al lui Israel, era Cezarul August, stăpânitorul peste Imperiul Roman, care poruncea, și în Ierusalim stătea pe tron un urmaș al lui Esau, Irod. Moștenitorul tronului propriu-zis, Iosif, era tâmplar într-un sat din Galileea. Canaan, țara făgăduită poporului Israel, era ocupată de romani. Așa arăta în exterior în timpul acela. Și lăuntric? Cum arăta acolo? Strigau iudeii după Mesia Cel făgăduit? Se rugau și implorau ei pe Dumnezeu, ca El să aducă în sfârșit pe Salvatorul?

În locul paralel din evanghelia după Matei 2,4 citim, că aceia care stăteau cel mai mult în legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu – cărturarii – știau într-adevăr foarte bine unde trebuia să se nască Împăratul făgăduit, dar chiar sosirea neașteptată a magilor din răsărit, care au văzut steaua Salvatorului făgăduit și căutau să-L vadă, nu i-a determinat să facă nici măcar un pas spre Betleem, ca ei înșiși să vadă pe Salvatorul. Era ca și la David. Nici el n-a fost dorit și nici nu s-a așteptat că el va fi ceva. Chiar și tatăl lui l-a uitat. Tot așa și aici nu este nici un interes pentru Mesia. Aceasta era atitudinea generală. Cu toate acestea Dumnezeu pune în mișcare tot pământul, atunci când El Și-a propus să reveleze pe Fiul Său. Pentru aceasta El folosește dispoziția Cezarului August. De fapt era vorba numai de a determina pe Iosif și Maria să meargă la Betleem. De aceea această dispoziție a trebuit dată cu câțiva ani înainte ca probabil (Luca 2,2) să aibă loc recensământul propriu-zis. Aceasta arată, că nu August era la lucru, ci Dumnezeu. Dumnezeu putea să aducă pe Maria și pe Iosif la Betleem și altfel, cu toate acestea, prin faptul că El pune pe toți în mișcare în momentul acela, El dă un semn deosebit: că aici avea loc ceva, care îi privea pe toți - «toți se duceau».

Cerul are interese

Chiar dacă pe pământ nu este nici un interes pentru Mesia, totuși cerul avea interes. Era mult mai real decât a fost atunci la Moise, când Domnul a zis lui Moise: «Am văzut apăsarea poporului Meu ... am auzit ...; căci îi cunosc durerile. Și M-am coborât ca să-l scap ...» (Exod 3,7.8). În mod deosebit evanghelia după Luca ne arată cum Dumnezeu în harul suveran vine la om. De aceea totul aici pornește din cer. Aici nu au loc nici visuri și viziuni ca în evanghelia după Matei. În evanghelia după Luca nimic nu pornește de pe pământ. Îngerii vin

din cer. Acum sosise momentul, ca Dumnezeu să reveleze pe Omul al doilea. Cu siguranță după Adam au fost și alți oameni, dar toți erau din aceeași rădăcină ca și Adam. Toți erau păcătoși. Dar Omul al doilea este din cer (1 Corinteni 15,47). El este Omul unei ordini cu totul noi, și noi vedem, că de îndată ce acest Om este prezent aici, nu poate fi altfel, decât ca oștirile cerești să-și facă cunoscut bucuria. Acest Om ne leagă direct cu cerul.

Împrejurări umile

Omul natural nu s-ar fi așteptat niciodată să vadă cea mai mare acțiune a lui Dumnezeu acolo unde slăbiciunea era cea mai mare și sărăcia era cea mai evidentă. Când Dumnezeu vine cu Darul Lui cel mai mare, atunci El Îl revelează pe acesta nu în palatul Cezarului de la Roma, nu în casa împăratului în Ierusalim, nu la cărturari și farisei în sinagogă, ci la tâmplarul simplu Iosif și la soția acestuia Maria, care puțin mai târziu au adus jertfa săracilor. Revelarea s-a făcut păstorilor, care în timpul acela făceau una din slujbele cele mai de jos. Însă tocmai aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu, că El revelează bogăția nespus de mare a harului Său acolo unde se revelează sărăcia noastră. El dăruiește pe Salvatorul puternic acolo unde slăbiciunea noastră este așa de mare, că nu poate fi cuprinsă cu privirea. Însă numai credința putea recunoaște lucrarea lui Dumnezeu.

Casa de poposire

Cum va fi primit Darul minunat al lui Dumnezeu, Salvatorul Său? Ceea ce are loc aici în Betleem este simptomatic pentru ceea ce se va petrece în continuare. În casa de poposire nu este nici o încăpere pentru Hristos. Cu siguranță proprietarul casei de poposire nu era mai rău decât ceilalți. Așa este pe pământ, fiecare primește după cât poate plăti. După această măsură, pentru Maria și Iosif și Copilul încă nenăscut nu era mai mult posibil decât o iesle, și pe lângă aceasta ea era situată în afara casei de poposire. Aici nu se făcea nici un câștig. (Cu regret aceasta are loc și astăzi, chiar și în unele vestiri ale Evangheliei, când este vorba să se arate omului, cum se pot îmbunătății împrejurările lui pământești, dacă el primește mântuirea, căci altfel omul nu este dispus să primească Evanghelia. Aceasta nu înseamnă, că împrejurările noastre nu se pot îmbunătății. Dar nu acesta trebuie să fie scopul, căci atunci nu vom putea cunoaște Darul lui Dumnezeu.) Ceea ce avea loc aici în Betleem este ceea ce caracterizează lumea în general. Acolo nu este loc pentru Hristos. Dar se merge mai departe. Această casă de poposire este și un tablou al inimii noastre. Chiar dacă acum noi am primit pe Hristos, a fost totuși un timp, când și la noi nu a fost loc pentru Hristos. Cum se poate ajunge ca undeva să fie loc pentru El, că cineva primește interes pentru Hristos? Evanghelia după Ioan 3,27 dă răspunsul. Trebuie să-i fie «dat din cer». Păstorii sunt un exemplu pentru aceasta.

Păstorii

Dacă Dumnezeu alege oameni, ca să devină martori ai mesajului Său și să audă vestirea Darului Său, atunci El alege, așa cum am spus, nu pe cărturari, ci pe săraci, pe păstorii umili. Alegerea Sa nu se face după ceea ce avem noi, ci după ceea ce ne trebuie. Acolo, unde noi nu avem nimic de oferit, El vrea să facă harul Său mare, și acolo unde se arată nenorocirea noastră, El vrea să dăruiască îndurare. Acestor păstori li se face cunoscut din cer, că

Dumnezeu a trimis un Salvator din cer. Darul lui Dumnezeu cuprinde mult mai mult decât salvarea. Cu toate acestea primul și cel mai important lucru, de care omul are nevoie, este salvarea, căci el este pierdut, și toate celelalte binecuvântări nu i-ar folosi la nimic, dacă el nu ar primi salvarea. Această salvare este nu numai pentru păstori, ci ea este pentru tot poporul, dar nu numai pentru el. Chiar același capitol 2 ne arată, că va fi și «o lumină spre descoperire națiunilor» (versetul 32). Salvatorul lui Dumnezeu a venit pentru omenirea întregă.

Cântarea de laudă a îngerilor

Sunt lucruri minunate, pe care îngerii le vestesc aici. Dar cum pot ei să spună așa ceva! «Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte» - aceasta probabil o vom putea înțelege. Dar «pace pe pământ»? Acolo unde astăzi, după 2000 de ani, mai sunt încă așa de multe războaie și așa de multă frământare? Și cum poate Dumnezeu să aibă plăcere de oameni? Toate acestea s-au împlinit în Copilașul care stătea culcat acolo în iesle. Dar să ne ocupăm mai detaliat cu fiecare element al cântării de laudă a îngerilor.

1. »Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte.«

Chiar dacă pentru om lucrul primordial este salvarea, totuși cu venirea Domnului Isus este legat ceva mult mai înalt, și acest cel mai înalt ne este prezentat aici mai întâi. Este vorba de glorificarea lui Dumnezeu. Cum a fost glorificat Dumnezeu prin acest Om, care S-a născut acum? În Psalmul 22 citim că pentru El era valabil deja înainte să Se nască, că Dumnezeu era Dumnezeul Lui, că El S-a încrezut în Dumnezeu deja din pântecul mamei. Nu ne putem imagina cum a avut loc aceasta, dar Cuvântul lui Dumnezeu spune așa. Când apoi auzim despre Domnul Isus la vârsta de doisprezece ani, atunci citim despre El, că El a spus: «Oare nu știati că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?» Și cum a glorificat apoi Domnul Isus pe Dumnezeu în tot ce El a făcut în cei trei ani ai slujirii Sale!

Însă cea mai mare glorificare a avut loc la crucea Golgota. Acolo Dumnezeu a fost glorificat prin Domnul Isus cu privire la păcat. Prin ceea ce Dumnezeu a fost așa de dezonorat și prin ceea ce maiestatea Sa a fost așa de sfidată, devine acum prilej de glorificare nespus de mare a lui Dumnezeu. Păcatul a pus la îndoială gloria lui Dumnezeu. Era Dumnezeu cu adevărat un Dumnezeu al dragostei? Era El cu adevărat drept? Va aduce El cu adevărat moartea ca plată a păcatului? Toate aceste întrebări s-au pus deja în grădina Eden și acum pe Golgota Domnul Isus a dat răspuns în chip minunat la ele. Niciodată mai înainte gloria lui Dumnezeu nu a fost pusă în lumină așa ca acolo pe Golgota. Și niciodată nu va mai avea cineva ocazia s-o aducă la lumină așa cum a fost adusă acolo. Aici a fost unit avantajul mare, uriaș, pe care noi îl avem de la Golgota, cu glorificarea lui Dumnezeu. Acum eu pot spune: eu am fost nu numai curățit de toată vina, ci Dumnezeul sfânt a fost glorificat cu privire la tot ce am făcut eu și ceea ce sunt eu. Și prin această lucrare este și pentru noi posibilitatea de a putea glorifica pe Dumnezeu prin viața noastră, prin umblarea noastră, aceasta înseamnă, să putem preamări gloria Sa. Nu degeaba suntem solicitați: «Glorificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru!»

2. «Pace pe pământ»

Această pace a fost, cum am spus deja, asigurată prin Copilul din iesle. La Domnul Isus nu era nici un element deranjant, care să fi întunecat în vreun fel relația Sa cu Dumnezeu. Fiecare dorință, pe care El o avea, era în armonie cu Dumnezeu. Astfel El putea vorbi chiar și în cele mai grele împrejurări despre «pacea Mea», și când cetățile, în care El a făcut cele mai multe minuni, L-au respins, El putea spune cu deplină pace: «Da, Tată, pentru că așa este plăcut înaintea Ta.» În privința aceasta El era unic. Cu toate acestea putea spune: «Vă las pacea, vă dau pacea Mea.» Prin lucrarea Sa la cruce a așezat temelie, ca și noi să putem avea pace, pace cu Dumnezeu, pace între noi ca frați și surori, pace în împrejurările din viață. Și dacă noi luăm jugul Său asupra noastră, atunci putem spune și în împrejurări potrivnice: Da, Tată!

Din păcate omul prin natura lui nu este înclinat să renunțe la voia sa. Și carnea este încă în noi și de aceea avem așa de multe greutatea să ne așezăm sub jugul voii lui Dumnezeu. Cu regret la noi nu este așa ca la Domnul Isus; la noi niciodată nu este nici un element deranjant între noi și Tatăl nostru. În ceea ce privește poziția este într-adevăr așa – Dumnezeu ne vede în Hristos și de aceea pentru El nu mai este nimic deranjant, dar prin faptul că noi nu ținem carnea în moarte putem admite ca un nor să deranjeze relația cu Tatăl nostru. Cât de mult ar trebui să fim atenți, ca astfel de nori să dispară repede! Cât ar trebui, ca tot ce depinde de noi, să folosim ca să nu deranjeze pacea între noi ca frați și surori! Dacă există ceva, unde noi putem înlătura o dizarmonie, s-o facem. Adunarea lui Dumnezeu ar trebui să fie în primul rând un loc unde pacea este vizibilă și pe pământ (Efeseni 4,3). Dumnezeu nu dorește, spus cu respect, să aștepte atât de mult, până când aceasta va deveni realitate vizibilă pe întreg pământul în Împărăția de o mie de ani a păcii. Atunci nu vor mai fi războaie, săbiile vor fi transformate în fiare de plug, când va governa Prințul păcii. Atunci acest arsenal de arme, cu care s-ar putea distruge de mai multe ori pământul, nu va mai fi.

Încă o scurtă remarcă la contrastul dintre acest loc din Scriptură și capitolul 19,38: Ierusalimul nu a cunoscut lucrurile care puteau să-i dea pacea și din momentul acela pacea va fi «în cer», nu «pe pământ». Domnul va fi în curând lepădat; începând de atunci nu va mai fi pace pe pământ, ci în cer, deoarece Isus era acolo. Prin aceasta programul universal „pace pe pământ” a fost amânat până când va veni El, ca să întemeieze Împărăția Sa.

3. «Oamenii plăcuți Lui»

S-ar putea traduce și așa: «la omul bunei plăceri». Dumnezeu a privit mii de ani spre pământ și ceea ce El a văzut ne descrie Psalmul 14: «Domnul a privit din ceruri peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă este vreunul cu pricepere, care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, toți s-au stricat; nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.» Însă acum era în sfârșit un Om, la care era cu totul altfel. Dumnezeu avea față de Omul acesta o bună plăcere desăvârșită. Aceasta o arată El clar acum la naștere, aceasta El o face cunoscut la Iordan, după treizeci de ani de viață trăită în ascuns, și aceasta El o face clar pe Muntele transfigurării, după anii de slujire: «Acesta este Fiul meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea.»

Când omul după carne a devenit vizibil, citim, că lui Dumnezeu I-a părut rău că l-a făcut. Și ferestrele cerului s-au deschis și un fluviu de judecată s-a revărsat. Toți oamenii au fost nimiciți (cu excepția celor opt din corabie). Când Omul al doilea intră în public, citim: «Mi-am găsit desfătarea în Tine». Și iarăși se deschide cerul. Și acum coboară tot reversul a ceea

ce atunci s-a coborât – nici un fluviu al judecății, ci Duhul Sfânt coboară, și prin aceasta o binecuvântare uriașă stă pregătită pentru om. Însă ceea ce odinioară era valabil numai pentru Hristos, este valabil – o, minune a harului și înțelepciunii lui Dumnezeu! – și pentru noi astăzi. Prin moartea lui Hristos nu mai suntem legați cu Adam, ci înaintea lui Dumnezeu suntem legați cu Hristos. Noi toți «suntem dintr-Unul» (Evrei 2,11), noi am fost făcuți «plăcuți în Cel Preaiubit» (Efeseni 1,6) și «după buna plăcere a voii Sale» (Efeseni 1,5) am fost făcuți fii pentru Sine Însuși. Ce imbold ar trebui să fie aceasta pentru noi, chiar și practic «să-I fim plăcuți» (2 Corinteni 5,9) și să slujim «plăcut lui Dumnezeu» (Evrei 12,28)!

Cântarea de laudă a păstorilor

Gloria lui Dumnezeu, care a înconjurat strălucitor pe îngerii, și mesajul îngerului au făcut o așa impresie asupra păstorilor, că ei au uitat complet împrejurările în care se aflau și s-au grăbit imediat spre acea iesle, ca să vadă pe acest Mântuitor al lui Dumnezeu. Și care a fost rezultatul? «Și păstorii s-au întors, slăvind și laudând pe Dumnezeu pentru toate cele ce au zădit și văzuseră și care erau întocmai cum li se spusese.»

Cum este la noi? Ne conduce preocuparea noastră cu crăciunul – și acum revin la ceea ce am întrebat la început – că noi am primit o așa impresie despre gloria acestui Dar nespuse de mare al lui Dumnezeu (2 Corinteni 9,15) și despre Dumnezeu, care a dat acest Dar, că noi glorificăm și preamărim pe Dumnezeu?